

FESTERGRIMM

THOMAS
TAYLOR

HAYALET TREN

BELA, TUHAF DENİZ KASABASI'NA KASIM AYI sonlarının soğuk ve fırtınalı bir gününde geri döndü. Bunu ilk fark eden tabii ki Violet olmuştu. Ama bu konuda en başından beri midesi alt üst olup kötü bir şeyler hisseden ta kendimdim, Büyük Nautilus Oteli'nin Kayıp Eşya Sorumlusu Herbert Limon. Bu, sürpriz bir otel konuğunu karşılamak üzere kasabanın yıkık dökük tren istasyonuna gönderildiğimiz andan itibaren başlayan kötü bir histi.

Biz sert rüzgârlar esen bilet gişesinden geçip perona doğru çıkarken Vi, “ Tuhaf Deniz Kasabası'nda bir tren istasyonu olduğunu bile bilmiyordum,” dedi. Paslar içindeki eski tren yolu, Tuhaf Kayalıklar'ın içine uzun zaman önce oyulmuş tünelin

girişinde kayboluyordu. “Sanki bir hayalet tren gelecekmiş gibi görünüyor.”

Bay Yumuşakça, rüzgârın tren platformunda sürüklediği ölü yapraklara ve onları bir vızıltı sesi eşliğinde aydınlatan antika sokak lambasına bakarak “Peh!” diye yanıt verdi. Bahar mevsimi gelene dek kimsenin temizlemeyeceği örümcek ağlarıyla kaplı TUHAF DENİZ KASABASI’NA HOŞ GELDİNİZ tabelası, yerine getirilememiş bir söz gibi gıcırdadı. Rüzgâr ferforje sütunların arasından uğuldayarak eserken, bir yerlerden de açıklamakta zorlandığım düzenli bir gümleme sesi geliyordu.

Otel Yöneticisi korkudan ürpererek “Otele kışın bu kadar az konuk gelmesine şaşmamalı,” diye ekledi.

Yanımdaki ikiliye şöyle bir göz attım ve dudaklarım gülmemeyle bükülme arasında seğirdi. Hem en iyi arkadaşım Violet, hem de Büyük Nautilus Oteli’in sefil yaşlı yöneticisiyle birlikte her gün dışarı çıktığım yoktu. İkisikle birden aynı anda uğraşmak zorunda kalmak, çok garip hissettiriyordu.

“Öyle pek de kullanılan bir tren hattı değil,” diye açıkladım Violet’e. “Bugünlerde daha çok turistlerin ilgisini çeken bir yer sayılır.”

*Bethuselah (İbrahimi dinlerdeki Metuşelah’la tek harf farkı var. Orijinalinin anlamı **kılıçla gelen ölüm ya da muzraklı adam**)* adındaki antika buharlı tren, yaz aylarında eski uçurum hattında tıslayıp fısılayarak bir yukarı bir aşağı çalışırdı ve yol üstündeki neredeyse unutulmuş birkaç köyde dururdu. Ağustos ayında binen deniz – kum – güneş turistlerinin bu treni ilginç bulduklarını tahmin edebiliyordum. Ama *ilginç*, hava bir kez

kapanıp da kışın karanlığı çöktükten sonra anlamı kolaylıkla *ürkütücüye* kayan sözcüklerden biriydi. Tren sezon dışında yine de toprak kaymalarının ve hava koşullarının izin verdiği ölçüde zaman zaman çalışıyordu. Yine de o dönemde trene binmek için keçileri kaçırmış olmanız gerekirdi. İşte ben de o yüzden, ihtiyar *Bethuselah*'ın kasabaya gizemli bir ziyaretçi getirmesini beklerken Violet'in dibine sokulmuş ve paltomla atkıma sarınmış bir halde "Bu konuda hiç iyi şeyler hissetmiyorum," diye söylenip durdum.

Benim nasıl hissettiğimi görmezden gelen Violet, cebindeki buruş buruş kâğıt poşetten Fosil Hanım'ın karamel şekerlemesini çıkarırken Otel Yöneticisi'ne ısrarlı bir tavırla "Gelen bu gizemli özel konuğun kim olduğu hakkında gerçekten de hiçbir fikriniz yok mu?" diye sordu.

Bay Yumuşakça topuğunun üstünde dönüp öfkeden diken diken olmuş bıyıklarını Violet'e çevirdi ve "Hayır, hiçbir fikrim yok," diye patladı. "Hem bu seni neden ilgilendiriyor, bilmiyorum. Ben Büyük Nautilus Oteli'nin Leydi Kraken'in emriyle gönderilmiş bir temsilcisi olarak burada bulunuyorum. Herbert Limon da bütün valizleri taşımak ve kendisine ne denilirse onu yapmak için burada. Bana senin neden burada olduğunu hatırlatır mısın, küçük hanım?"

Violet omuz silkti.

Ona hiç de yakışmayan tatlı bir masumiyet dolu bakışla "Belki de trenleri seviyorumdur," diye yanıt verdi. "Ve buraya da bir trene bakmaya gelmişimdir."

“Püffff!” dedi Bay Yumuşakça. “Hiç de sanmam! Sen buraya çok özel konuğumuzu yakından görmek ve her zamanki gibi Limon oğlanın işini yapmasını engellemek için geldin. Ama seni uyarıyorum, Violet Parma! Hanımefendi Hazretleri, bu çok özel kişiyi karşılarken önüne kırmızı halı serilmesi için gereken her şeyin yapılmasını rica etti. Ve sen işimize engel olmayacaksın!”

Ve *püffff!* demesinden kalanları bir mendille bıyığından silerken çok önemli görünmeye çalıştı.

Gözleri merakla parlayan Violet, “Öyleyse gerçekten de herhangi birisi olabilir yani?” dedi. “Bir film yıldızı olabilir! Ya da şampiyon bir sporcu. Ya da...” Kâğıt poşeti bana uzatmadan önce ağzına heyecanla bir parça karamel şekerlemesi attı. “Karanlık bir geçmişi olan ve gelişiyse yepyeni bir maceranın kıvılcımını ateşleyecek gizemli birisi!”

Gözleri sinirle kısılan Otel Yöneticisi, kâğıt poşeti bırakmam için elime vurdu.

“Görev başında tatlı yenmez! Ve karanlık geçmişlerle maceralar da yok, çok teşekkürler! Eğer elimde olsaydı... Ah, bu ses de ne?”

Daha önce fark ettiğimiz gümleme sesi, giderek şiddetleniyordu.

İçimdeki kötü hissin daha da artmasıyla “Bu...” demeye başladım.

“Bu bir ayak sesine benziyor. Hem de saçaktan geliyor!”

Bay Yumuşakça, peronun üstünü örten gıcırtılı tahta saçağa doğru bakıp “Saçmalık!” diyerek burnundan güldü. “Neden birisi

orada, tepemizde olsun ki? Neden şuradaki... şuradaki deliğe doğru yürüsün? Hem de ayaklarını aynı bir şey... bir şey gibi ağır, korkunç, kararsız adımlarla sürüyerek? Aynı bir... Aynı bir..."

Yutkundu.

"Aynı bir zombi gibi mi?" diye sordum ve Yumuşakça korkudan kaskatı kesildi.

Yaklaşan her neyse onu görmek için üçümüz de yavaşça peron saçağındaki deliğe doğru baktık.

Güm... güm...

Güm!

Ses, tam deliğin yanında birdenbire kesiliverdi.

Ve hiçbir şey olmadı.

Violet bir karamel şekerlemesi küpünü daha mideye indirmeden önce, parlayan gözlerle "Belki de *gerçekten* bir hayalet trendir," dedi. "Ne kadar heyecanlı!"

"Ah, daha neler!" Bay Yumuşakça kendini topladı. "Eminim bunun gayet mantıklı bir açıklaması..."

Ve işte tam o sırada, yıkık dökük tren istasyonunun gölgele-
rinin arasından, korkunç bir çaresizlik çılgılığı eşliğinde hayalet belirdi!

BETHUSELAH

YA DA DAHA DOĞRUSU HAYALET ÇATIDAKİ delikten düştü ve bir gümbürtüyle tren peronunun zeminine çakıldı. Ve o sırada bunun bir hayalet olmadığını, aslında...

“Bir martı!” diye çığlık attım ve çığlık atarken de bunu zaten en başından beri biliyormuş gibi görünmeye çalıştım.

Gerçekten de, tüyleri karman çorman olmuş grili mavili bir martı, perondaki yaprak yığınının üstünde debelenip duruyordu. Kulak tırmalayıcı tiz bir çığlık daha patlattı ve iki bacağıyla kanatlarından birine sıkıca sarılmış mavi bir şeyi şiddetle gagaladı.

Bay Yumuşakça gerisin geri giderek “İğrenç!” diye bağırdı. “Pis şey!”

“İğrenç değil,” dedi Violet. “Dolanmış. Eski bir poşete dolanmış.”

Violet karamel şekerlemesi poşetini hiç tereddüt etmeden elime tutuşturdu ve zor durumdaki kuşun yanına çömeldi. Violet'in etrafında acı içinde kıvranarak dönüp duran kuşa bakmak, bana martıların ne kadar büyük olabildiğini hatırlattı. Vi naylon torbayı yakalamaya çalıştı ama şiddetli bir gagalamanın hedefi olmamak için ellerini çekmek zorunda kaldı. Ardından, martı bir kez daha debelenirken ve serbest haldeki tek kanadı anlamsızca yeri döverken Violet atılıp kuşu sıkıca ama nazikçe yere bastırdı. Martı onu delicesine gagaladı. Ama bir zamanlar Kayıp Eşya Büromdan ödünç alınmış ve hâlâ iade edilmemiş fazlasıyla büyük paltosunun kolları, onu korudu.

“Orada öylece durmasana Herbie!” Violet kuşu elinden kaçırmamak için nefes nefese mücadele ediyordu. “Ona yardım etmeliyiz. Yanında plastiği kesecek bir şey var mı?”

“Kesmek mi?” Bay Yumuşakça, sanki gerçekten bir hayalet belirmiş de o yüzden gördüklerine inanmakta güçlük çekiyormuş gibiydi.

“Ona *yardım etmek* mi? Saçmalama, kızım! Martılar baş belasıdır. Onlar haşarattan başka bir şey değildir. Onu raylara doğru tekmele ki tren, sefaletine son versin. Dünyadan bir tane kanatlı sıçan eksilmiş olur o kadar.”

Violet, Otel Yöneticisi'ne çok keskin bir bakış atarken ben de ceplerimin derinliklerini karıştırdım. Keşke Violet'in keskin bakışlarından birini kuşu kurtarmak için kullanabilseydim. Ama Violet'e verebileceğim tek şey alet çantamın anahtarıydı.

“Sorun yok, sorun yok.” Vi, dolanmış mavi naylon torbayı anahtarla keserken bir yandan da panik içindeki martıya yumu-

şak bir sesle fısıldadı. “O korkunç adamı dinleme hiç. Birazdan özgür kalacaksın.”

Hiçbir şey demedim. Bay Yumuşakça’yla aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum ama martuların her biri gerçekten de hem baş belası hem de hırsızdı! *Ve Tuhaf Deniz Martuları* da en kötüsüydü. Yıllar içinde bu sinir bozucu kuşlara hatırlayamayacağım kadar çok patates kızartması ve çörek kaptırmıştım. Ama bir yandan Violet’in haklı olduğunu da biliyordum. Zavallı şeyi yavaş ve naylonlu bir ölüme terk edemezdik.

“Peh!” dedi Bay Yumuşakça. “Sizin gibi iyilik timsali muhallesi çocuklarının sorunu da bu işte. Bir karşılığı olmadığında bile iyilik yapıyorsunuz. Ama o hayvan sana teşekkür etmeyecek, kızım. Karşılıksız iyilik yaptığında yaralı kalbine eşlik edecek bir de yaralı elin olur, olacağı işte.”

Torba sonunda çıktı ve artık öbür kanadı da serbest kalan kuş daha da büyük bir güçle debelenmeye başladı. Violet, martıyı serbest bırakmak için elleriyle kaldırırken “Geri çekilin!” diye bağırdı. Kuş havaya fırladı, peron boyunca çılgınca kanat çırpı ve gökyüzüne yükseldi.

“İyiliğin daima bir karşılığı vardır,” dedi Violet ayağa kalkıp Otel Yöneticisi’yle yüz yüze gelerek. “Bir gün *siz* bir yabancıнын yardımına ihtiyaç duyarsınız ve...”

Ama Violet daha sözünü bitirmeden martı birdenbire tekrar ortaya çıktı! Violet’e doğru dalışa geçip onu vahşice gagalamaya başlayınca o da elleriyle gözlerini korumak zorunda kaldı. Violet acı içinde çığlık atarken kuş başının üzerinde asılı kalacak şekilde kanatlarını çırpırmaya devam etti ve onu tekrar tekrar

gagaladı. Ardından, bacaklarımı ona yardım edebilmek için nihayet harekete geçirdiğim sırada koca beyaz kuş bana doğru kanat çırttı! Suratımın dibinde son bir kanatlı dinozor çığlığı daha patlatarak karamel şekerlemesi poşetini elimden kaptı, güçlü kanatlarını çırpıp istasyonun üzerindeki gökyüzüne doğru yükseldi ve uçarak denize doğru uzaklaştı. Bir ayağının etrafına hâlâ küçük bir mavi naylon torba parçası sarılıydı.

“Violet!” Koşa koşa yanına gittim. “Vi, iyi misin?”

Violet ellerini indirdi. Yanağında kötü bir kesik, yüzünde de bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Ve işte tam o sırada yeni bir ses duyduk. Korkunç, hırıltılı, kulak tırmalayıcı bir ses. Sesin geldiği yere baktığımızda bunun kendini kaybetmiş bir şekilde gülen Bay Yumuşakça'nın sesi olduğunu anladık.

Gıdaklarcasına sesler çıkararak “Ahk ahk ahk,” diye kahkaha attı. “Bu *çoook* iyi...”

Devam etmeden önce derin bir nefes alması gerekti.

“Belki artık dersini almışsındır, kızım. Evrenin iyilik yapanlara altın tepside ödülleri sunduğunu ve herkesin hak ettiği tatlıyı aldığını zannediyor olabilirsin ama martı sana aksini söylüyor. Hah! Umarım gerçeklerin acıttığını görmüşsündür. Şimdi temizlen bakalım. Tren geliyor ve özel konuğumuzun bir kan gölüyle karşılanmasını istemem. Tuhaf Deniz Kasabası'nın zaten yeterince kötü bir şöhreti var.”

Uzakta, tünelin içindeki bir ışık giderek büyürken ve yaklaşan lokomotifin yankılanan sesleri havayı doldururken tek

yapabildiğim Violet'e temizimsi bir mendil uzatmak ve onu cesaretlendirmek için sırtmak oldu.

“Şapkanı düzelt, Limon!” dedi kravatıyla oynayan Bay Yumuşakça bana. “Ve bir kereliğine de olsa bir işe yarıyormuş gibi görün. Unutma, ilk izlenim gibisi yoktur.”

Hafifçe “İlk izlenim en kötüsü bile olsa,” diye mırıldandım ama Yumuşakça saçını düzeltmekle öylesine meşguldü ki bunu fark edemedi bile.

Violet yanağına hafifçe dokunurken “Çok fena görünüyor,” diye ekledim.

Hafifçe gülümsedi.

“Başıma daha kötülerini de geldi,” dedi. “Ama ona yardım etmek yine de doğrusuydu.”

“Biliyorum,” diye karşılık verdim. “Ama gelecekte yaşanacak kötü şeylerin işaretiymiş gibi hissediyorum. O özel konuğu ilk duyduğumdan beri, içimde...”

“Kötü bir his mi var?” Violet cümleyi benim yerime tamamladı. “Evet, söylemiştin. Ama Herbie, bu yeni bir maceranın başlangıcı olabilir. Azıcık olsun heyecanlanmıyor musun?”

“Yoo.”

“Gerçekten mi? O trende kimin olduğunu hiç mi merak etmiyorsun?”

“Yoo,” dedim yine.

“Ama...” Belli ki Violet beni ikna etmek için için sağlam bir argüman geliştirmek üzereydi.

Şapkamı düzeltip arkadaşşıma en kararlı bakışlarımdan birini attım ve sertçe “Orada dur bakalım, Vi,” dedim. “Bu yılın kasım ayını YOO deme ayı ilan ettim. Ayın başından beri maceralarla uzaktan yakından ilgili olabilecek her şeye ‘yoo’ diyordum ve iki günüm daha kaldı. Buraya sadece çantaları taşımaya ve etliye sütlüye bulaşmamaya geldim, teşekkürler. O martıyla yaşadığın kötü tecrübeden sonra sana da aynısını yapmanı öneririm.”

Violet “Herbie!” diye çığlık atıp yanağını tekrar kanattı.

“Yoo!” dedim ve ona bir mendil daha verdim. “Kayıp Eşya Büromdaki odun sobasının sıcakık ateşine ne kadar çabuk dönersek o kadar iyi olacağım, konu kapanmıştır. Hem tren de geldi işte.”

İsli bir duman bulutunun bastırması ve buharlı düdüğün ıslı-ğıyla, *Bethuselah* istasyona yavaşlayarak girdi. Devasa tren son bir çuflamayla tamamen dururken dolu dolu öksüren ihtiyar bir demir ejderha gibi tısladı. Lokomotifini daha önce hiç yakından görmemiştım. Kırmızıyla siyaha boyalı muazzam gövdesi bize tepeden bakıyordu. Peronu kaplayan ve deniz sisi kadar yoğun dev buhar ve duman bulutları, Bay Yumuşakça’nın tükürükler saçarak mendiline öksürmesine neden oldu.

Bir ses, “Tuhaf Deniz Kasabası!” diye seslendi ve eski moda bir üniforması giymiş kondüktörü belli belirsiz gördük. Perona çıktı ve bir el çanı çaldı. “Tuhaf Deniz Kasabası! Hattın sonu!”

“Cidden mi!?” Yüzünün önündeki dumanı savuran Bay Yumuşakça’nın azı açık kalmıştı. “Zaten sadece bu sefil kasabada böyle bir saçmalığa katlanmak zorunda kalırdım. Hem de bir *buharlı* tren! Bu cehennem zamazingosu buralara değil, bir müzeyeye ait.”

“Gürültüyü kesin, teşekkürler.” Kondüktör, *Bethuselah*’ın gövdesinin yan tarafına sevgiyle dokunurken otel yöneticisine dik dik baktı. “Emektar Beth’in önünde daha uzun yılları var, değil mi kızım?”

Sanki cevap verirmişçesine, trenin düdüğünden güçlü bir *düüüt* sesi çıktı.

“Şimdi trene binecek herkes vagonlara binsin,” diye devam etti kondüktör.

“Hava durumunda kar yağacağını söylediler ve kar yaparken sıkışıp kalmak isteyeceğiniz son yer Tuhaf Deniz Kasabası’dır. Herkes vagonlara!”

“Biz trene *binmiyoruz*,” dedi Bay Yumuşakça öfkeyle. “Trenden birisini *almaya* geldik. Çok önemli birisini. Hiç yolcunuz yok mu?”

Kondüktör, tekrar perona doğru baktı. Dumanların ve karanlığın içinden kimse çıkmadı.

“İlginç, trende birisinin olduğunu zannetmiştim,” dedi omuz silkerek, “ama yanılmış olmalıyım.”

Ardından makiniste işaretle bulundu, trene geri çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Görkemli lokomotif, kararlılıkla büyük bir buhar bulutu saldı. Ardından bir başkası ve ardından bir başkası daha. Ve tünele yavaş yavaş, gerisin geri girmeye başladı.

Bay Yumuşakça, trenin harekete başlamasının ardından “Durun!” diye çığlık attı. “Peki ya benim VIP* konuğum ne olacak?”

* “Çok önemli kişi” anlamına gelen *very important person*’ın kısaltması

Ama tren yankılanan son bir veda düdüğü çalıp gitti. Arkasında dönüp duran bulutlarla boş bir perondan başka bir şey kalmamıştı.

Ama bir saniye... Peron tamamen boş değildi.

Denizden esen rüzgâr dumanı dağıtmaya başlayınca, aslında peronda bir şey varmış gibi göründü. Karanlığın içinde bir şekil giderek daha görünür bir hal alıyordu. İki valizin ortasında duran yalnız bir adamın şekli.

“Ah!” Bay Yumuşakça durdu ve tekrar kravatını düzeltti. “Affınıza sığmıyorum, bayım. Bizi mi bekliyordunuz? Büyük Nautilus Oteli’nden buraya özel bir konuğu karşılamak için geldik. O... O acaba siz misiniz?”

İnsan şeklindeki silüetten “Vay, vay, vay,” diye bir ses geldi. “Eğer çok yanılmıyorsam bu Godfrey Yumuşakça olmalı. Ah, eve dönmek o kadar güzel ki.”

Ardından adam titrek ışığın altına doğru ilerledi ve şapkasını kaldırdı. O kadar büyük bir şok yaşadım ki kendime engel olmadan “YOO!” diye bağırdım. Yanımda kaskatı kesilen Violet yüksek bir şaşkınlık nidası çıkarıverdi.

Çünkü, anlaşılan o ki, bugün bir hayalet görecektik.

Adam şüpheye en ufak bir yer bırakmamak için ışığın tam altına adımını atarken “Belki de beni hatırlıyorsunuzdur?” dedi. “Hatırladığınızdan eminim. Ben Yılanbalık. Sebastian Yılanbalık.”

KÖTÜLÜK PEŞİNDE

“AMA EMİN MİSİNİZ?” dedi Wendy Fossil. “Gerçekten o olduğundan emin misiniz?”

“Evvvet!” diye bağırdım.

Tuhaf Kitap Dispanseri'nin ana odasında çatırdayan ateşin yanında otururken ve insana güç veren sıcak çikolata kupalarını sımsıkı kavrarken, dediklerimize inanmakta güçlük çeken üç çift göz üzerimize dikilmişti.

“Tabi ki eminiz!” dedi Violet. Sıcak çikolatasını neredeyse kucağında kestirmeye çalışan kitapçı dükkanının kedisi Erwin'in üstüne döküyordu. Tuhaf Kitap Dispanseri'nin sahibi Jenny Hanniver, Violet'in yanağındaki yarayı antiseptikle temizliyordu.

“Nasıl emin olmayabiliriz ki?” diye devam etti Violet. “Tabii ki Yılanbalık’ın ta kendisiydi, sanki kötü hiçbir şey olmamış ve *hiçbir* suçu yokmuş gibi peronda öylece dikilmiş duruyordu!”

Üç çift göz birbirine dönüp durdu. Belli ki şüphe içindeydiler. Gözlerden Doktor Deryadeniz’e ait olanı, bize fırça gibi kaşlarının altından kısılarak baktı. Doktor, kasabanın hem sağlık uzmanı hem de Tuhaflık Müzesi’nin küratörüydü ve kulağa pek de mantıklı gelmeyen şeyler karşısında gözlerini kısmasının onun işinin bir parçası olduğunu düşünüyordum. Ardından dikkatini hâlâ Violet’in yarasına pansuman yapan Jenny’ye yöneltti.

“Bunu benim yapmamı ister miydin?” diye sordu. “Doktor çantam yanımda.”

Jenny daha cevap verememişti ki Fosil Hanım haykırırcasına “Seni Yılanbalık’ın mı incittiğini söylüyorsun?” diye sordu. Kasabanın tek profesyonel sahil tarayıcısı Fosil Hanım, üçüncü göz çiftinin sahibiydi. Ve gözleri, kan görmekten dolayı fal taşı gibi açılmıştı. “Yani trenden indikten sonra bir şey mi yaptı?”

“Bunu yapan Yılanbalık değildi,” diye açıkladım. “Violet bir martıyla arkadaş olmaya çalıştı, hepsi bu.”

Doktor diliyle cıklayarak “Hiç de akıllıca değil,” dedi. “Turistler gittikten sonra yemek için çok saldırganlaşabiliyorlar. Aslında, kuzey gümüş martısı özellikle şu davranışıyla meşhurdur...”

Violet, “Kuzey gümüş martısının hangi davranışıyla meşhur olduğu umurumda bile değil!” diye bağırıp Jenny’nin panikle çekilip arkasına yaslanmasına neden oldu. “Ne dediğimizi

duymadınız mı? Sebastian Yılanbalık Tuhaf Deniz Kasabası'na geri döndü!"

"İyi ama *siz* ne yaptınız?" diye sordu Fosil Hanım.

"Ne yapabildik ki," dedim omuzlarımı silkerek, "bize söylenen yapmaktan başka? Bay Yumuşakça ona sanki Kraliyet ailesindenmiş gibi otele kadar eşlik ederken ben de havalı valizlerini taşıdım. Kendisi şu anda oradaki en kaliteli odalardan birinde perilerin kanatlarını koparıırken yavru köpekleri de tatlı çatalıyla yiyordur diye tahmin ediyorum. Ya da onun gibi kötüler eğlenmek için artık her ne yapıyorsa..."

Doktor Deryadeniz tekrar gözlerini kısıp "Kasabada zaten bir evi var," dedi. "Neden otelde kalıyorsa ki?"

Jenny, Violet'in yanağına yaptığı pansumanı bitirirken "Sebastian'ın evi geçen yılın büyük bir bölümünde tahta perdelerle örtülüydü," diye karşılık verdi. "Şu anda pek konforlu olduğunu sanmam. Hem oraya yakınlarda birisi zorla girmemiş miydi? Hatta bir de yangın çıkmamış mıydı?"

Sıcak çikolatamı höpürdetip Violet'in gözlerine baktım. Yakınlarda Sebastian Yılanbalık'ın evine gerçekten de birileri zorla girmişti ki bu, şey, birazcık bizimle alakalı olabilirdi. Ve evet, işler belki de birazcık ateşli bir hâl almıştı. Sıcak çikolatamı tekrar ve bu sefer daha gürültülü höpürdettim.

Violet tam o sırada, "Sormamız gereken sorular gerçekten de bunlar mı?" dedi. "Nerede uyuduğu ve rahatının yerinde olup olmadığı mı? Sebastian Yılanbalık'tan bahsediyoruz! Ne yapacağız?"